

Sygn. akt IV KK 184/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Rafał Malarskii

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, odbytym w trybie art. 535 § 5 kpk
w dniu 22 czerwca 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt VI K .../15

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę R. B. przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 18 marca 2016 r. (sygn. akt VI K .../15)
R. B. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64
§ 1 k.k., z za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Od powyższego orzeczenia kasację w trybie art. 521 § 1 k.p.k. wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając temu rozstrzygnięciu *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego R. B. i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary, za popełniony warunkach powrotu do przestępstwa, w dniu 24 września 2015 roku czyn polegający na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia 23 opakowań kawy marki Jacobs o łącznej wartości 459,77 zł na szkodę L., tj. z rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 k.k., gdyż w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie zachowanie R. B. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wartość mienia nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia.”*

Podnosząc powyższy zarzut Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Przypomnieć na wstępie należy, że od lat ugruntowane jest stanowisko Sądu Najwyższego w zakresie obowiązków sądu rozpoznającego wniosek oskarżyciela publicznego przedstawiony w trybie art. 343 k.p.k. (skazanie bez rozprawy). Podkreślano wielokrotnie, że nie jest on zwolniony z obowiązku przeprowadzenia kontroli poprawności przedstawionych w nim uzgodnień pod kątem korelacji ujawnionych dowodów z ustaleniami faktycznymi, jak i na płaszczyźnie prawidłowości zaproponowanej kwalifikacji prawnej, wymiaru kary, środków karnych i dalszych form reakcji prawnokarnej. Obowiązek taki wynika z treści art. 343 § 7 k.p.k. (z nowszego orzecznictwa zob. m.in. wyrok SN z dnia 13 grudnia 2016 r., II KK 294/16) i powinien być skrupulatnie wykonywany, jako że w praktyce sądowej – czego przykładem jest niniejsza sprawa, na co słusznie zwraca się uwagę w skardze kasacyjnej – niestety zdarzają się wypadki niestarannego, także

pod względem prawnym, sporządzania przez prokuratora wniosków w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Istotnie, rację ma Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny podnosząc w kasacji nadzwyczajnej zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego.

Wyrokując w dniu 18 marca 2016 r. Sąd Rejonowy powinien wziąć pod uwagę, że w tej dacie minimalne wynagrodzenie za pracę zostało ustalone w wysokości 1850 zł (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 1385). Wobec tego wartość zagarniętego mienia obliczona na 459,77 zł nie przekracza $\frac{1}{4}$ tegoż minimalnego wynagrodzenia, która wynosiła 462, 50 zł. Powoduje to – mając na uwadze, że typ czynu zabronionego kradzieży ma charakter przepołowiony – iż w dniu wyrokowania zabór rzeczy o wskazanej powyżej wartości stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Zatem czyn przepisany sprawcy, obejmujący kradzież 23 opakowań kawy o łącznej wartości 459,77 zł, nie mógł zostać uznany za przestępstwo. Rażąco naruszenia wymienionych w zarzucie kasacji przepisów prawa nie ulega wątpliwości, podobnie jak istotny wpływ tych uchybień na treść zaskarżonego wyroku.

Z powyższych względów zaskarżony kasacją wyrok nie mógł się ostać; sprawa powinna zostać rozpoznana ponownie z uwzględnieniem prawnomaterialnych wskazówek w ocenie złożonego w sprawie wniosku.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.